

AMIT LÁTHATATLANUL HAGYUNK HÁTRA

Van egy kérdés, amely később érkezik: mi marad meg, amikor már nem vagyunk itt? Sokáig azt hittem, az örökség valami látható – egy mű, egy vállalat, egy könyv. Aztán az idő mélyebb igazságot mutatott. A legfontosabb dolgok, amelyeket hátrahagyunk, nem láthatók. Nem jelennek meg a leltárakban. Mégis tovább élnek, olyan emberekben, akik sosem írtak könyvet, mégis tucatnyi ember életét megváltoztatták.

Az évek múlásával abbahagytam azt kérdezni, mit építek, és elkezdtem azt kérdezni, mit adok tovább. Az építés a jelenre vonatkozik. Az átadás a jövőre vonatkozik – egy olyan jövőre, amelyben olyan emberek élnek, akiket nem ismerhetünk, akik egy következményt kapnak meg, és ez a következmény a helyünkben fog beszélni.

Minden, ami szakmai életemben véglegesnek tűnt, ideiglenesnek bizonyult – vállalatok, piacok, technológiák. Ami tartós, szinte sosem esik egybe azzal, amit birtoklunk. Azzal esik egybe, amit átadunk: egy mondattal, egy elvvel, egy példával, a jelenlét egy formájával, amely tovább utazik akkor is, amikor már nem vagyunk ott, hogy elkísérjük.

Az élet végén kevesen emlékeznek a győzelmek pontos számára. Sokan emlékeznek arra, hogyan bántak velük, hogyan fogadták, tisztelték, szerették őket. Ez a láthatatlan örökség – az, amelyik nem jelenik meg fényképeken, nem keres figyelmet, mégis a leghosszabb ideig tartó rész. Amit láthatatlanul hagytunk hátra.

*Ferdinando Frega
Gillette Man*